

realizovati — ali obupati tudi ne smemo. Saj je veliki hrast tudi vzrastel iz malega semena. In če hočemo, da nam sčasom vzraste košato drevo penzijskega kapitala, moramo takšno drevo vsejati ali vsaj vsaditi kot majhno drevce v domačo zemljo.

Ker se je letošnja »glediška akademija« dobro obnesla, želimo v prosep plemenitega namena, da bi se takšna »akademija« vršila redno vsako leto!

— 5 —

Meškove »Slike in povesti« v maloruskem prevodu. V Lvovu izhajajoči časopis »Діло« (Djelo) prinaša v maloruskem jeziku »Slike in povesti«, ki jih je bil objavil naš novelist Franc Meško v Knezovi knjižnici »Slovenske Matice«. Prevod je oskrbel pisatelj I. Kuziv. Izvedeli smo, da izidejo Meškovih novelic prevodi tudi v posebni knjigi. A.

»Družba sv. Mohorja«. Od rodoljuba na periferiji smo prejeli naslednje vrstice: S koncem februarja se završuje vpisovanje udov v našo veliko družbo. Odbor je že tudi naznanil, kaj da nam poda prihodnje leto. Pri tem se nam spet vriva misel, ki se je že tolikokrat poudarjala: Ali bo nam družba dala dovolj leposlovnega berila? To vprašanje je za družbo pač najvažnejše, ker je njega povoljna rešitev pogoj, da družba obdrži sedanje visoko število udov, oziroma da se to število pomnoži . . . Svetovalo se je že sl. odboru, naj izdaja tudi prevode. Temu ne bode in ne more biti nasproten nobeden pameten družnik! Morda bi tedaj ne trebalo objavljati povesti, kakršna je »Božji blagoslov«. A mi bi imeli še en nasvet. Po raznih naših časopisih je bilo objavljenih že mnogo stvari, ki bi jih narod bral s slastjo in koristjo, ker so — umotvori. A ne pridejo med ljudstvo. Ali tedaj ne bi bilo primerno, da si družba izposluje od dotičnih pisateljev dovoljenje, da sme te stvari ponatisniti? S tem bi družba nikakor ne nazadovala. Saj dela tako celo »Matica hrvatska« in ta pač zavzema višino, kakršne menda nobeno drugo literarno slovansko društvo. Torej bi ta korak slav. odbora ne bil reakcionaren, reakcionarno bi bilo za sedanje razmere le staro, konservativno stališče . . . Toliko v blagohoten preudarek slavnemu odboru.

»Slovensko umetniško društvo« v Ljubljani napreduje. Društvo šteje že blizu sto članov. Po društvenih pravilih imajo društveniki navadno vsako sredo zvečer v »Narodnem domu« svoj »jour fixe«. Na dnevnem redu so predavanja, petje, deklamacije ter igranje na klavirju in drugih glasbilih. Godbo in petje oskrbujejo večinoma češki profesorji »Glasbene Matice«, petje pa pevci in pevke ljubljanske opere pod vodstvom g. ravnatelja Gerbiča. Društveni odbor s svojim neutrudnim načelnikom, gosp. ces. svetnikom prof. Franketom, si prizadeva storiti vse, da se umetniško društvo utrdi in da ustreza smotru, radi katerega je bilo ustanovljeno. V kratkem izda društveni odbor poziv vsem slovenskim umetnikom, da se pripravijo na prvo slovensko umetniško razstavo, ki se ima vršiti jeseni tekočega leta v Ljubljani. A. A.

† Dimitrij Vasiljevič Grigorovič. Znameniti ruski pisatelj, vrstnik Dostojevskega, Turgenjeva, Gončarova, Nekrasova, je umrl dne 3. januarja [t. l. v 78. letu svoje dobe v Peterburgu.

Povodom njegove smrti piše o njem Jasinskij: »Umrl je Grigorovič — in umrla je doba štiridesetih let. Z Grigorovičem je izgubila sedanja ruska literatura poslednjo živo vez z epoho idej, ki so se pri nas prvič uvedle v zanimivi